12/04/2022

Εκοιμήθη ο επί 65 έτη ιερέας της Ιεράς Μονής Καλυβιανής π. Νεκτάριος

/ Ιερές Μονές

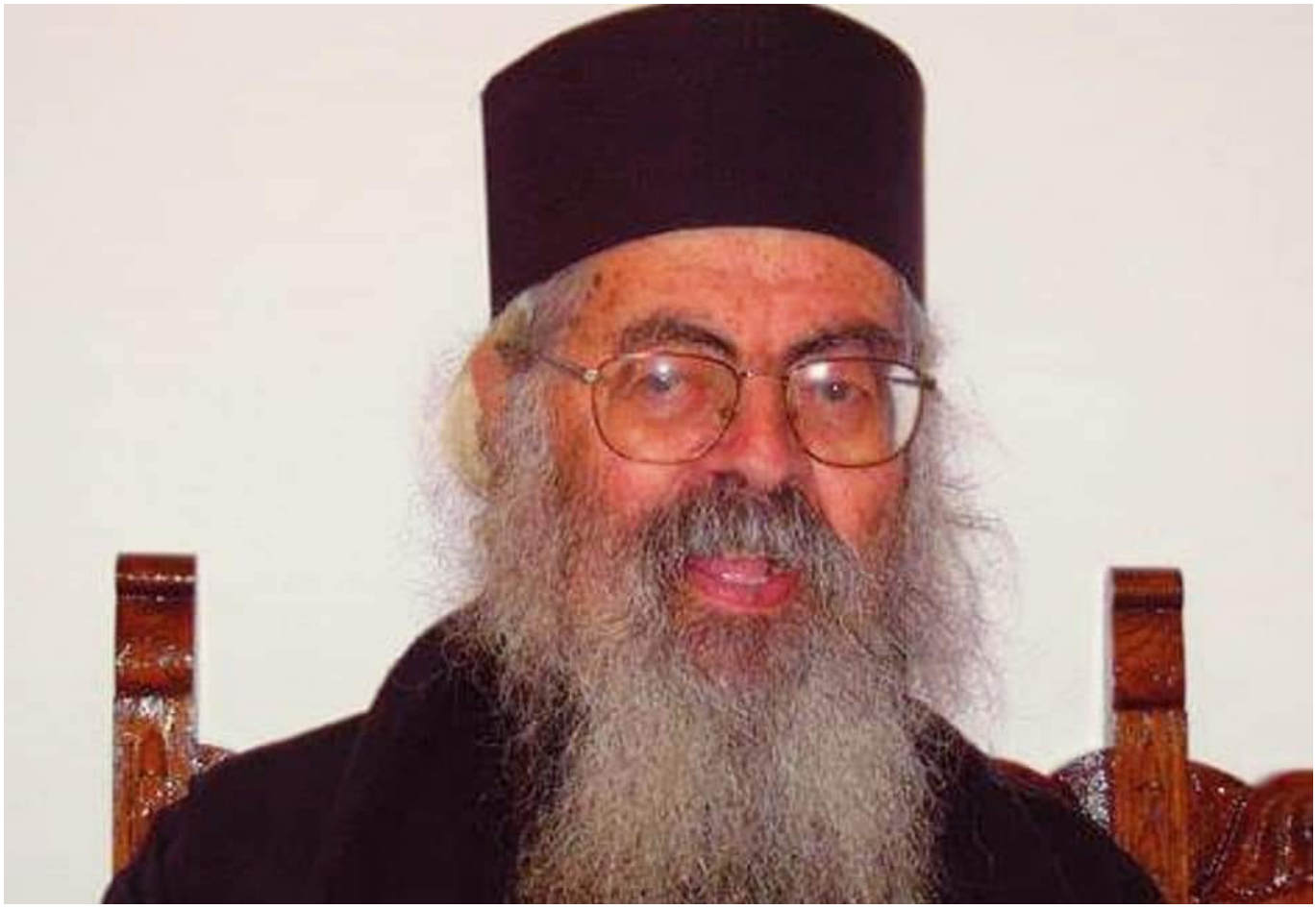

Εκοιμήθη στις 12 Απριλίου, το απόγευμα, ο αγαπητός σε όλους π. Νεκτάριος Πατεράκης, που διακόνησε ως ιερέας και πνευματικός την Ιερά Μονή Παναγίας Καλυβιανής τα 65 από τα 86 του χρόνια! Η εξόδιος ακολουθία τελέστηκε την Τρίτη, 13 Απριλίου, στις 12:00 το μεσημέρι, και ο μακαριστός πατήρ ετάφη στην Ιερά Μονή, δίπλα στον τάφο της Γερόντισσας Νεκταρίας, πρώτης ηγουμένης της Μονής, η οποία εκοιμήθη, επίσης, στις 11 Απριλίου, το 2004.

Στην εξόδιο ακολουθία στην Ιερά Μονή Παναγίας Καλυβιανής κλήρος και λαός αποχαιρέτησαν τον επί 65 χρόνια Ιερέα του μοναστηριού, τον άνθρωπο που στήριξε «ψυχή τε και σώματι» την Βασιλειάδα της Κρήτης, αλλά και τους Μεσαρίτες, τον Λειτουργό του Υψίστου, που όργωσε τη Μεσαρά, κηρύττοντας το λόγο του Χριστού, τον χαρισματικό Δάσκαλο του Δημοτικού Σχολείου Καλυβιανής,

που έμαθε γράμματα σε χιλιάδες παιδιά, όπως γράφει χαρακτηριστικά η ιστοσελίδα e-mesara.gr.

Στην εξόδιό του ιερούργησαν ο Μητροπολίτης Λάμπης, Συβρίτου και Σφακίων κ. Ειρηναίος και Γορτύνης και Αρκαδίας κ. Μακάριος.

Πολλοί ήταν οι Ιερείς που προσευχήθηκαν για την ανάπαυση της ψυχής του, τόσο από τη Μεσαρά, όσο και από το Ρέθυμνο και την υπόλοιποι Κρήτη.

Παρά τα αυστηρά μέτρα για τον κορωνοϊό, στην Καλυβιανή παραβρέθηκαν πολλοί πιστοί.

Για το έργο του π. Νεκταρίου μίλησε ο Αρχιμανδρίτης π. Αμφιλόχιος Σαμοϊλης, του Ιερού Ναού Αγίου Ελευθερίου Ηρακλείου, από την πρώτη «φουρνιά» Ιερέων που χειροτόνησε ο Μακαριστός Τιμόθεος.

Στην κηδεία παραβρέθηκε ο Υφυπουργός Αθλητισμού και Πολιτισμού κ. Λευτέρης Αυγενάκης, ο Δήμαρχος Φαιστού κ. Γρηγόρης Νικολδάκης, συνοδευόμενος από την Αντιδήμαρχο κ. Βασιλεία Αρμουτάκη και τον Αντιδήμαρχο κ. Αντώνη Κωνσταντουλάκη.

Στον τάφο δε κλήρος και λαός έψαλαν το «Χριστός Ανέστη…»

Για τον π. Νεκτάριο μόνο καλά λόγια μπορούσε να πει και να ακούσει κανείς.

Σύμφωνα με όσους τον γνώριζαν, ο π. Νεκτάριος Πατεράκης, ο πνευματικός, ο δάσκαλος, ο πάντα ανοιχτόκαρδος, ο πάντα χαμογελαστός, αγαπούσε τον καθένα χωριστά και το κάθε μέλος της οικογένειας του ιδιαίτερα. Στάθηκε μοναδικά δίπλα στον μακαριστό δεσπότη και Πατέρα των Κρητών Τιμόθεο, ενώ πλέον οδεύει προς συνάντηση «όλης εκείνης της χορείας της αδελφότητας της Καλυβιανής, που τώρα δοξάζουν το Δημιουργό της Αγάπης».

“Μακαρία η οδός, ην οδεύεις σήμερον..”

Για τον μακαριστό, πλέον, πατέρα Νεκτάριο υπάρχει εκτενές αφιέρωμα του Ζαχαρία Καψαλάκη, που δημοσιεύθηκε στην ιστοσελίδα e-mesara.gr:

Πατήρ Νεκτάριος της Καλυβιανής, κατά κόσμον Στυλιανός Πατεράκης…

Γεννήθηκε πριν 86 χρόνια στου Γιαννιού, του Δήμου Αγίου Βασιλείου στο Ρέθυμνο.

Αν και από μικρός είχε την υπέρμετρη αγάπη στο Θεό, σπούδασε στην Παιδαγωγική Ακαδημία Ηρακλείου και πήρε το πτυχίο του Δασκάλου, γιατί δεν ήθελε να στενοχωρήσει την οικογένειά του.

Ήταν από τους πρώτους ανθρώπους που βρέθηκαν δίπλα στο νέο Επίσκοπο Αρκαδίας και μετέπειτα Αρχιεπίσκοπο Κρήτης Τιμόθεο στην Καλυβιανή, στα πρώτα βήματα δημιουργίας της Βασιλειάδας της Μεσαράς.

Τότε υπήρχε στο μοναστήρι μόνο ένας μοναχός ο π. Ευμένιος Συγγελάκης από το Σίβα της Μεσαράς.

Ο π. Νεκτάριος έρχεται στην Μονή το 1957.

Στην αρχή υπηρετεί ως «Κοινοτικός» (σημερινός αναπληρωτής) διδάσκαλος και μετά από 2 χρόνια διορίζεται μόνιμα, ενώ από το 1958 χειροτονείται και υπηρετεί και ως ιερέας στο μοναστήρι, έως την κοίμησή Του.

«Εσύ έχεις τελειώσει δάσκαλος, μου λέει μια μέρα ο πατέρας (Τιμόθεος). Φέρε το πτυχίο σου να ανοίξουμε ένα σχολείο για τα παιδιά της Καλυβιανής και της περιοχής. Θυμήθηκα ότι το πτυχίο το είχα αφήσει στο Ρέθυμνο, στο σπίτι μιας θείας μου. Πήγα και το έφερα και ξεκινήσαμε. Σχολείο δεν υπήρχε, ούτε θρανία,

ούτε πίνακες. Τίποτα. Ένα στάβλο καθαρίσαμε, τον ασβεστώσαμε, φτιάξαμε κάποια θρανία, ενώ το σχολείο λειτούργησε ως παράρτημα του γειτονικού Δημοτικού Σχολείου Καλυβίων, τίτλο που έχει έως σήμερα», μας είχε πει χαρακτηριστικά.

Από τα θρανία του σχολείου πέρασαν χιλιάδες μαθητές, στα χρόνια της εκπαιδευτικής του δράσης. Παιδιά των ιδρυμάτων, αλλά και παιδιά από την πόλη των Μοιρών και του Τυμπακίου, κορίτσια σχεδόν στο σύνολό τους, φοίτησαν στο σχολείο για 35 χρόνια, που έμεινε στην εκπαίδευση ο π. Νεκτάριος.

Το σχολείο έφτασε να λειτουργεί ως τριθέσιο, ενώ ιδρύθηκε και Νηπιαγωγείο στον ίδιο χώρο…

Το 1978 ο π. Νεκτάριος αρχίζει να δημιουργεί το Μουσείο της Μονής. Πρόκειται για ένα μεγάλο χώρο με εκκλησιαστικά και λαογραφικά εκθέματα. Το κτίσμα στην αρχή αποτελούσε κελιά μοναχών, τα οποία ο ακούραστος ιερέας αναστήλωσε και διαμόρφωσε σε μουσείο. Εκτίθεται πολύ μεγάλος αριθμός αντικειμένων που προσελκύουν το ενδιαφέρον των επισκεπτών όπως γεωργικά εργαλεία, ενδυμασίες, υφαντά, κεντήματα, άμφια, κουκέτες, πατανίες, μηχανήματα του τυπογραφείου της μονής, παλιά νομίσματα, ξυλόγλυπτα τέμπλα, εικόνες, παλαιά ιερά βιβλία κ.α.

Τις Κυριακές όλος ο κόσμος κρεμόταν από τα χείλη του στο κήρυγμά του! Λαλίστατος, με μεστό χριστιανικό λόγο, με αγάπη στον Χριστό, στην Παναγία και στον άνθρωπο…

Ο πνευματικός της Μονής εξομολογούσε χιλιάδες ανθρώπους, ακούραστα…, με συμβουλές και αγάπη βοηθούσε να αναπαυτούν οι ψυχές τους.

Ώρες ατελείωτων συζητήσεων μαζί του, γεμάτες ιστορίες, διδαχές και διδάγματα.

Αναμνήσεις από σύγχρονες αγιασμένες μορφές της περιοχής, που γνώρισε και έζησε: **τον π. Γεννάδιο από την Ακουμιανή Γυαλιά, τον π. Ευμένιο της Εθιάς, τον π. Θεόδωρο τον Αγιοφαραγγίτη, τον π. Ευμένιο από τα Ρούστικα, τη Γερόντισσα Γαλακτία και βέβαια τον «Πατέρα» τον Σεβασμιώτατο Τιμόθεο Παπουτσάκη**.

Χθες αργά το απόγευμα, έφυγε για τη «Γειτονιά των Αγγέλων».

Μάλιστα, η κοίμηση του συμπίπτει με την ίδια ημερομηνία που κοιμήθηκε και η πρώτη ηγουμένη της Παναγίας Καλυβιανής, γερόντισσα Νεκταρία, που έφυγε από την ζωή 11 Απριλίου 2004.

Σήμερα Τρίτη, 12 Απριλίου 2022 στην Ιερά Μονή Παναγίας Καλυβιανής τελέσθηκε η εξόδιος ακολουθία του.

Η σορός Του βρισκόταν στο Μοναστήρι από τις 11:00 π.μ., ενώ το πρωί τελέσθηκε προηγιασμένη.

65 χρόνια, μια ολόκληρη ζωή, δηλαδή, είναι που υπηρετεί ως πνευματικός στο μοναστήρι της Παναγίας της Καλυβιανής ο πατήρ Νεκτάριος.

Το 1957 ήταν στο πλάι του μακαριστού Αρχιεπίσκοπου Κρήτης, Τιμόθεου, τότε μητροπολίτη Γορτύνης και Αρκαδίας, την ημέρα που έγιναν τα εγκαίνια του κέντρου εξυπηρετήσεως του ανθρώπου.

«Γιατί έλεγε ο καημένος ο Τιμόθεος: Αγαπήσεις Κύριον τον Θεό σου και τον πλησίον σου... Εδώ κάναμε πράξη και τα δύο...» λέει στο candianews.gr ο Αρχιμανδρίτης Νεκτάριος Πατεράκης.

Κουραστήκαμε, είμαστε σε ύφεση, ομολογεί σε ένα μικρό απολογισμό.. «Η τελειότης είναι αγώνας πολύς. Κάναμε εδώ μια μεγάλη πόλη, αυτό ήταν ίσως και το λάθος. Ο ενθουσιασμός αυτά κάνει. Δημιουργείς, δημιουργείς... να κάνουμε και ένα ίδρυμα για παιδιά, μια σχολή για να σπουδάζουν κοπτική και ραπτική, σε λιγάκι μια γενική οικοκυρική σχολή, ύστερα ένα γηροκομείο, ύστερα μια παιδική προστασία.... Τα οικονομικά είναι δύσκολα! Είναι μεταβατική η περίοδος, «και το πρώτο που πρέπει να σκεφτούμε είναι τους ανθρώπους που έρχονται εδώ, τι να τους προσφέρουμε»...

Ο πατήρ Νεκτάριος της Καλυβιανής και ο μακαριστός Μητροπολίτης Γορτύνης και Αρκαδίας Τιμόθεος

Με την κρίση η εκκλησία γέμισε, ο κόσμος επέστρεψε. Πολλές χιλιάδες είναι αυτοί που πηγαίνουν και προσεύχονται, ενώ αυξήθηκαν και αυτοί που ζητούν την φιλανθρωπία των καλογριών. Κάποιοι δεν έχουν για να θάψουν τα αγαπημένα τους πρόσωπα και ζητούν τη βοήθεια του μοναστηριού.

«Ο μακαρίτης ο Τιμόθεος ήταν ένας άνθρωπος με πολύ, πολύ, πολύ ενθουσιασμό. Τα πάντα για τους άλλους, τίποτα για τον εαυτό του. Ζούσε σε ένα δωμάτιο 3χ3. Υπήρχαν δυο δωματιάκια ακόμη, για μένα και έναν ακόμη κληρικό που βοηθούσε

εδώ, και τίποτα άλλο.

Λειτουργούσαμε μαζί. Κρατούσε αυτός ένα ποτήρι, εγώ άλλο ένα και λέγαμε: Άντε, να κοινωνήσουμε τον κόσμο. Συνέχεια μου ‘λεγε: Έχε το νου σου, πρόσεχε, κάνε αυτό. Δηλαδή, κατέβηκε από το γαϊδουράκι ο Σαμαρείτης και βοήθησε τον Άνθρωπο. Και όταν έπρεπε να απολαύσει μια χαρά κι αυτός στη ζωή του, τον «ξεγέλασε» ο θρόνος του Ηρακλείου.

Πήγε στο Ηράκλειο και δεν είδε καμιά χαρά. Μάλλον πόνεσε πολύ. Και τον ξέχασαν και πολλοί…Αλλά ήταν ευεργέτης… Δεν έκανε τίποτα παραπάνω στο Ηράκλειο, από ότι μπορούσε να κάνει και από δω. Εδώ ήταν ο τόπος του. Η δημιουργία του.

Ο δεύτερος γάμος είναι αποτυχεμένος! Έχει χάσει τον ενθουσιασμό και είναι καταναγκαστικά έργα. Οι μεταθέσεις είναι πάρα πολύ επικίνδυνες ακόμη και αν έχουμε πολλά προσόντα. Εδώ θα τον είχαν αγιάσει οι άνθρωποι! Με την απλότητα του και την απλότητα τους. Τον λέγαμε όλοι Πατέρα, στο Ηράκλειο δεν τον είπε ποτέ κανείς Πατέρα. Σεβασμιότατε Αρχιεπίσκοπε Κρήτης…

Αλλά ανάγκη ελκεί τα σκάνδαλα, πρέπει να περάσει κανείς από στενό-στενό μέρος, να κάνει μια ακροβασία, και αν σταθεί, αν ισορροπήσει θα περάσει στην απέναντι πόλη… Χρειάζεται ισορροπία… Υπηρέτησε, βέβαια, την Εκκλησία, αλλά εκεί ήταν μπερδεμένα τα πράγματα και εκεί επεμβαίνουν και οι πολιτικοί… Και άμα τα χαλάσεις κανείς με τους πολιτικούς πρέπει να είναι έτοιμος για θυσίες. Αν γίνει, όμως, ένα με τους πολιτικούς, γίνεται επικίνδυνος.

Αυτά που σας λέω, είναι η δική μου προσωπική πείρα, δεν την έμαθα στο Πανεπιστήμιο, την έμαθα στη ζωή. Ίσως κάποιοι να πουν ότι λέω ανοησίες…Για τις σχέσεις Εκκλησίας και Πολιτικής θα έλεγα: Η εκκλησία είναι Ουρανός και Γη. Αλλά πιο πολύ Ουρανός παρά Γη.

Φέρνουμε μηνύματα του Ουρανού. Δεν ήρθαμε να κάνουμε κοινωνική αλληλεγγύη! Αλλά να κάνουμε τους ανθρώπους να είναι ολιγαρκείς και να αγαπούν ο ένας τον άλλον. Οπότε , έτσι λύνονται όλα τα προβλήματα αμέσως!»

Ήταν η εποχή που πολλοί Έλληνες πήγαιναν μετανάστες στην Γερμανία, όταν ξεκίνησε η όλη προσπάθεια, που έμελλε να καταστήσει την Παναγία την Καλυβιανή γνωστή στο Πανελλήνιο για το φιλανθρωπικό της έργο.

«Έφευγαν όλοι για την Γερμανία. Έκαναν ανασύσταση της Γερμανίας και η Γερμανία ακόμη μας χρωστάει… Αλλά με ποιόν να τα βάλεις: Με την ολιγωρία την δική μας! Οι Έλληνες σήμερα ψάχνουν λεφτά, λεφτά…Μπλέξαμε με την Γερμανία, με την Ευρώπη και πάψαμε να είμαστε Έλληνες. Όχιιι! Αυτοί δεν έπαψαν να είναι

Γερμανοί.

Ποτέ! Και σ΄ αυτό τους θαυμάζω! Την πατρίδα τους την αγαπούν τόσο πολύ που ήθελαν να την επεκτείνουν σε όλο τον κόσμο! Αλλά ο Θεός τους σταμάτησε. Και η Κρήτη έδωσε ένα παρόν φοβερό τότε!»

«Είναι μια δύσκολη εποχή, ένας Παγκόσμιος Πόλεμος πεποιθήσεων και προγραμμάτων. Μπερδευτήκαμε, δεν έχουμε πια απλότητα και ειλικρίνεια. 20 υποψήφιοι φιλοδοξούν όλοι να γίνουν πρωθυπουργοί της Ελλάδας! Σας παρακαλώ! Μπορούν να συνεργαστούν στην Βουλή; Να έχουμε Βουλή αλλά και συν-Βολή; Να γίνονται συν(μ)-βουλοι;

Να βουλεύονται μαζί, όχι για έναν ψήφο να περνάνε τα νομοσχέδια…Ή να μην ξέρουν καν τι ψηφίζουν! Να μην διαβάζουν τα νομοσχέδια! Η Ελλάδα πάσχει! Έχασε τις ρίζες της και το δέντρο που δεν έχει ρίζες δε μπορεί να έχει ούτε κλαδιά, ούτε άνθη, ούτε καρπούς. Λένε πολλοί μη στραφείτε προς τα πίσω. Όμως, όταν υπάρχει αδιέξοδο, δίνεις μια «κλωτσιά» στο α δια να βρεις…διέξοδο. Ένα γράμμα είναι μόνο και θα γυρίσουμε προς τα πίσω, θα κάνουμε στροφή. Άλλωστε οι Κρητικοί όταν βρίσκουν εμπόδια λένε: Θα πάω απ΄ άλλο δρόμο.»

Είναι από τους ιερείς που δέχονται κριτική για την Εκκλησία ο πάτερ Νεκτάριος. «Να ξεκινήσουμε από το Ευαγγέλιο.

Ο παπάς το διαβάζει μελωδικά τραγουδιστά αλλά δεν αποδίδει το νόημα. Και είναι πλήρες, πλήρες το νόημα. Το Ευαγγέλιο είναι Πηγή Γνώσεως. Αλλά αφού δεν ξέρουμε καλά ελληνικά, δε μπορούμε να το καταλάβουμε. Δυστυχώς ούτε οι παπάδες το ξέρουν! Το χωριό λένε έχει «δυο μάτια». Τον δάσκαλο και τον παπά. Όταν τα δυο μάτια είναι ελαττωματικά , το χωριό ζει στο ημίφως…Ας μην πω σκοτάδι…Και μετά λέμε φως, φως, φως!… Εμένα με βάζει στην «πρίζα» ο Χριστός. Δεν είναι δικά μου αυτά που κηρύττω!

Η λογική σήμερα στους ανθρώπους δεν είναι υπέρ του συνόλου, είναι υπέρ του εγώ. Θέλουμε κάθε τέλος του μήνα να πάρουμε το μισθό μας. Μα δούλεψες; Αυτά συμβαίνουν και μέσα στην Εκκλησιαστική ζωή. Διότι «εάν δε το άλας μωρανθή, εν τίνι αλισθήσεται;» Πήγα μια φορά σε ένα χωριό, ελειτουργούσε ο παπάς και οι άνθρωποι μετρημένοι. Του λέω: πάτερ, που είν΄ οι αθρώποι; Ήντα με γνοιάζει εμένα, εγώ έπαιξα την καμπάνα, θα κάνω τη λειτουργία μου και σε 15 μέρες θα πληρωθώ. Μα, του λέω δε δούλεψες!

Για να μην έρθουν, ή άρρωστοι είναι ή αγνοούν τι κάνεις εδώ μέσα… Χρειάζεται μια νέα λειτουργία σε νέα γλώσσα. Η γλώσσα της εκκλησίας είναι υπέροχη αλλά άγνωστη. Λέει τρομερά πράγματα αλλά οι άνθρωποι δεν τα ξέρουν. Δε μπορούν να

μεταφραστούν. Εδοκίμασε ένας δεσπότης. Και λέει: Ειρήνη σε όλους σας.

Γίνεται αυτό μελωδικό; Δεν γίνεται. Πρέπει να γράψουν, αλλά ποιος; Οι ήχοι υπάρχουν, αλλά οι λέξεις κάτω από τις νότες πρέπει να αλλάξουν.

Πρέπει να βρεθούν άνθρωποι με φως Χριστού, φως Καινού Χριστού για να τα γράψουν.

Την ίδια μελωδία, αλλά άλλες λέξεις ευκολότερες. Αυτό το κατάφεραν οι λυράρηδες στην Κρήτη.

Μιλούν στην γλώσσα που έχουν οι άνθρωποι σήμερα, όχι στα αρχαία ελληνικά, διατήρησαν την μελωδία και καταλαβαίνουν οι άνθρωποι και Ζουν, Ζουν! Παλαιότερα ζούσαν τη Λειτουργία.

Την έλεγαν όλοι μαζί. Την ξέρανε. Δε μπορούμε να πάμε στα αρχαία ελληνικά και την καθαρεύουσα. Άλλωστε δεν τους τα δίδαξε και κανείς. Κάθε μέρα καταργούνται οι λέξεις , πάνε στο περιθώριο, ο πλούτος χάνεται...Πρέπει η εκκλησία να το δει το πρόβλημα μακροπρόθεσμα. Έχει ανθρώπους, ποιητές! Εγώ σας λέω έναν, τον Ρόδου, που τον ξέρω πολύ καλά, είναι από δω, από την Κουμάσα, ο μητροπολίτης Κύριλλος και γράφει ωραιότατες ακολουθίες...»

Πηγές: candiadoc.gr, e-mesara.gr